

2010. március 27., szombat

[cikk](#) » [zenei írások](#)

Fortissimóban

[MusiciansWho](#) - 2010. március 26., péntek 15:10

A pécsi Nemzetközi Jazz Hétvége programjairól - Tavasz Fesztivál, EKF2010. – Varga Ildikó Rita Anna összefoglalója.

Tavaszdik. Pécs belvárosában felélénkült az élet, csivitelnek a madarak és a fiatalok, s a forgatagban már itt-ott angol, német és francia szó is hallható... A napsütés előcsalogatta a fényképezőgépes középkorúakat is, és a nekivetközött, vidám embereket még a belváros félig kész utcái és terei sem rettenhetik el többé. Perszephoné visszatért az alvilágból és mindannyiunknak elhozta a tavaszt...

Úgy tűnik, hogy az EKF eddigi programjai közül a Jazz Hétvége mozgatta meg leginkább a magyarok és a külföldiek fantáziáját, amit az is bizonyít, hogy a hat hangversenyből álló rendezvénynek szinte mindegyik estje teltház volt. A szervező és megvalósító intézmény, a Pécsi Kulturális Központ dolgozói és a koordinátor, Rózsa Zoltán még arra is ügyeltek, hogy három magyar és ugyanannyi külföldi művészt, illetve együttest kérjenek fel a március 18-a és 20-a között zajló színvonalas, háromnapos eseménysorozat megvalósítására.

A fellépők között hallhattuk Szakcsi Lakatos Bélát, aki fiaival és szintén nemzetközi híru muzsikustársával, Oláh Kálmánnal zenélt, a Jazz Steps, akik a louisianai dzsessz egyik ismert trombitásait, Leroy Jonest hívták meg egy kis jamelésre, a Harcsa Veronika Quartetet, Rhoda Scottot és együttesét, a világhíru Mezzoforte zenekart és a Matt Biancót is.

Szakcsi Lakatos Béla munkásságának ismertetése, úgy vélem, főlegesen, de azt talán kevesen tudják a kiváló dzsesszistáról, hogy musicalt, rockoperát és balettzenét is írt, s mostanában a klasszikus és a kortárs zene új útjait keresi, csakúgy, mint Oláh Kálmán, aki Bach, Bartók és Debussy műveit hangszerelte újra, és Bach Goldberg-variációiból készített feldolgozást. A kvartettben Szakcsi Lakatos Béla két fia: ifj. Szakcsi Lakatos Béla és Szakcsi Lakatos Róbert is együtt játszottak édesapjukkal, akik már saját jogon is elismert szereplői a hazai és a nemzetközi dzsesszélethez.

hazai és a nemzetközi dzsesszélethez.

A március 18-i koncerten a **Szakcsi Generation Kvartett** teltház előadását a „Hammond-orgona királynőjének” is tartott **Rhoda Scottnak** és együttesének szintén teltház fellépése követte, akik ízelítőt adtak a jazz-standardeken, a spirituálékon és a gospeleken át a bluesig terjedő széles repertoárjukból.

Március 19-én **Leroy Jones**, a kiváló trombitaművész és a fiatalokból álló, magyar Jazz Steps Band hangversenye nyitotta az estét, s bár a muzikusok csaknem teltház fellépésükön színvonalasan, hangulatosan és stílusosan mutatták be a '20-as, '30-as és '40-es évek swing zenéjét, valljuk be: ezen az estén mindenki a **Mezzofortéra** várt.

Izland egyik leghíresebb könnyűzenei exportcikkét - méltatlan lenne ugyanis elfeledkezni Björkról -, négy 15-17 éves fiú alapította 1977-ben, akiket a jazz és a fúziós zene iránti lelkesedésük hozott össze. A funk fusion - amely stílus a Mezzoforte zenéjét is jellemzi - instrumentális zene. Alapját a jazz, a groove-funk, a R&B és a rock alkotja. Kialakulására Miles Davis is hatással volt. A hetvenes években, amikor az együttes még nem sok saját dallal bírt, főleg az akkoriban legismertebb fúziós előadók: Al Di Meola, Chick Corea, a Weather Report, George Duke és Jean Luc Ponti dalait játszották.

A zenekar korai, saját nótáit főleg Eythór Gunnarson és Fridrik Karlsson szerezte. A két muzsikos közül csupán Eythór és a két másik alapító tag: Gulli (Gunnlaugur Briem) és Jóhann Asmundsson zenélnek ma is a Mezzofortéban, ami a Surprise Surprise című albumával és az azon található Garden Party című dalával hódította meg a nagyvilágot.

A Mezzoforte azonban ma már nem egy „egyszerzeményes” zenekar. Hírnevét a rendkívül magas zenei színvonalnak és a végtelen profizmusnak köszönheti, amelyekből a március 19-i pécsi estén is ízelítőt adott. Mind a dalok előadása és hangszerelése, mind a zenei arányok megfeleltek a mai magas, CD-szerű követelményeknek. A kiváló zenei minőség azonban nem hideg érzelemmentességgel, hanem elképesztő hangulattal társult. A hangverseny utolsó dalára árván maradtak az ülőhelyek, s együtt mulatott a hivatásos és a műkedvelő zenész, a magyar és a nem magyar, s egy kis időre tán még a világ gondjai is háttérbe szorultak.

Hiába. A jó zenének mágikus ereje van. Ahogyan Shakespeare írja A velencei kalmárban: (...) Mert minden kemény és konok dühöt a zene megszelidít egy időre (...). És valóban... Úgy láttam, hogy a pécsi Nemzetközi Jazz Hétvége első két napja után rendkívül sok elégedett és mosolygó ember hagyta el a Pécsi Orvostudományi Egyetem Auláját. Sőt. Ezek az emberek még azt is el tudták nézni egy időre, hogy Európa egyik kulturális fővárosának egyetlen jó akusztikájú és megfelelő befogadó készségű hangversenyterme sincs, éppen ezért mindenkinek, aki egy kis „szelidítésre” vágyott a fesztivál bármely napján, türelemmel kellett várnia arra, hogy az egyetemen folyó oktatás aznapra befejeződjön...

De ne legyünk telhetetlenek. Legyen az a bizonyos pohár félig tele inkább... Mert a szervezők minden nehézséget legyőzve elérték, hogy Jazz Hétvége harmadik napja után minden konok és kemény dühünket elfeledtük egy időre... Március 20-án ugyanis a hangversenysorozat mintegy megkoronázásaként a fesztivál két legjobb hangulatú koncertjét élvezhette a pécsi közönség.

Harcsa Veronika neve szerencsére már szinte minden zeneszerető magyar számára ismerősen cseng, bár ki kell javítanom magam, hiszen úgy gondolom: ennek a szerencséhez semmi köze sincs. Megérdemelt sikerről van szó, amit egyéni hangzással és magas szintű szakmai tudással ért el az énekesnő, akit egyik kritikus így méltatott: (...) „olyan, mint Ella Fitzgerald (...), akihez hasonlóan H. V. is alkalmas arra, hogy tökéletes előadói érzéssel és érzéssel kezelje a hangját” (...). Harcsa Veronika 2005-ben jelentette meg első lemezét, ami kiadása után rögtön a japán Tower Records dzsesszeladási listájának élére került. A siker azóta is töretlen, ami az énekesnő érzelmes intelligenciáján és szakmai tudásán kívül a kitűnő, segítő és egyben egyenrangú zenésztársaknak is köszönhető, akik a március 20-i estén Blaho Attila (zongora), Majtényi

Bálint (dob) és Oláh Zoltán (nagybőgő) voltak.

S következett a finálé. Minden színházat művelő ember tudja, hogy amennyiben a darab végéig minden, vagy majd minden rendben megy a színpadon, már csak két dolog lehet koronája vagy éppen gyilkosa egy előadásnak. Ez a két elem a tapsrend és a finálé. A zenész kollégák azt is tudják, hogy amikor valaki egy koncert anyagát vagy épp egy szerepet tanul, célszerű a végével kezdeni, ugyanis addigra fárad el leginkább egy ember, illetve: minden jó, ha a vége jó... Persze ez is - mint minden - csak félig lehet igaz... Egy bizonyos. Valaminek a végére - bármi legyen is az - mindannyian emlékezünk. Valószínűleg így van megszerkesztve az ember. És március 20-ára, a Matt Bianco koncertjére sokan emlékeznek majd...

A **Matt Bianco Zenekar** 1982-ben alakult Mark Reilly (ének) Basia Trzetrzelewska (vokál), Danny White (keyboards) és Kito Poncioni (bőgő) muzsikusok részvételével, akik korábban a Blue Rondo a la Turk együttes tagjai voltak. 1988-ban a „Wap Bam Boogie” című daluk az év single-je lett Európában, s ekkor már Gloria Estefan férje volt a banda producere. 1991 után szabadúszók lettek, majd némi csend után 2004-ben kezdődött másodvirágzásuk a „Matt’s Mood” című lemezzel, amelyen a régi zenésztársak: Basia és Danny White is szerepet kaptak. 2009-ben Mark Fisher lett Mark Reilly állandó zenésztársa, és ekkor jelent meg – hétéves kihagyás után - a Matt Bianco első stúdióalbuma is „HiFi Bosanova” címmel.

Egy muzsikus életében rendkívül sokat jelent az, hogy kivel is áll a színpadon. Vannak azonnali „szerelmek”, amikor az első pillanattól kezdve teljes a zenészek közötti összhang, és vannak lassan alakuló, de annál erősebb kötelékek is. A Matt Bianco együttes két tagja – Mark Reilly és Mark Fisher - már hat éve játszanak együtt, és az ez idő alatt kettejük közt kialakult harmónia és összeszokottság pécsi koncertjükön is megmutatkozott. Fantasztikus hangzással, sok dzsessz és kevés latin pop keverékével nyugtázták le a közönséget, fergeteges hangulatot teremtve. Koncertjük utolsó harminc-negyven percében már senki sem ült, a teremben a „feeling” egy fiestára hajazott, s mindenki felszabadultan és vidáman élvezte az igényes zenét.

Hatalmas volt a siker... A pécsi Nemzetközi Jazz Hétvége fináléja, de a fesztivál előző két napja is nagy visszhangot keltett és végre méltó módon képviselte Pécs mint Európa egyik kulturális fővárosát. Azt mondhatjuk, hogy a 2010-es rendezvénysorozat eddigi legsikeresebb három napjának lehettünk tanúi, ami remélem, segít majd a város újjászületésében, és végre elhozza Pécsnek a valódi tavaszt.